

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 15T/71/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3518010385
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Odnoga
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2018:3518010385.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Jána Odnogu a členov senátu U. X. Y. P. U. P., v trestnej veci obžalovaného U. O., A.. XX.X.XXXX Q. F., pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní dňa 2.10.2018 takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný: U. O., A.. XX.XX.XXXX Q. F., trvale bytom A. P. A. Q., prechodne bytom A. P. A. Q., U. X, t.č. ÚVV Ilava,

je vinný, že

v presne nezistenom čase od 01.08.2017 do mesiaca 28.04.2018 na rôznych miestach v Novom Meste nad Váhom sexuálne zneužil poškodenú H.W., A.. XX.XX.XXXX tak, že s ňou najmenej desaťkrát vykonal pohlavný styk a najmenej jedenkrát orálny styk, napriek tomu, že vedel, že táto nedovršila 15 rokov veku,

t e d a

vykonal súlož s osobou mladšou ako pätnásť rokov a takú osobu iným spôsobom sexuálne zneužil,

č í m s p á c h a l

zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. l), n) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného pre výkon trestu zaraduje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom podal dňa 5.9.2018 na tunajšom súde obžalobu sp. zn. Pv 325/18/3304-54 zo dňa 5.9.2018 na obžalovaného U. O., A.. XX.X.XXXX Q. F., pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe ako je uvedené vo výroku o vine tohto rozsudku.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 2.10.2018 na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom po poučení o možnosti urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1, ods. 4 a o následkoch v rozsahu ods. 5 až 8 Trestného poriadku vyhlásil podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Následne preto samosudca postupoval podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku a obžalovanému kládol otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Trestného poriadku, na ktoré obžalovaný odpovedal :

c) či rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu,
odpoveď obžalovaného : áno

d) či bol ako obvinený poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohol radiť o spôsobe obhajoby,
odpoveď obžalovaného : áno

f) či rozumie právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu
odpoveď obžalovaného : áno

g) či bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy jemu kladené za vinu,
odpoveď obžalovaného : áno

h) či sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa kvalifikuje ako trestný čin,
odpoveď obžalovaného : áno

Nakoľko obžalovaný odpovedal na všetky uvedené otázky slovom „áno“ a súd nemal pochybnosti o pravdivosti jeho priznania, po zistení stanoviska prokurátora vyhlásenie obžalovaného o vine podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal a zároveň podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku rozhodol, že dokazovanie o skutku v rozsahu priznanej viny nevykoná a vykoná iba dokazovanie súvisiace s výrokom o treste a ochranného opatrenia. Na základe uvedeného, súd potom obžalovaného uznal za vinného zo spáchania zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona.

Z toho dôvodu súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie iba čítaním znaleckého posudku P. T. Š. č. 35/2018, znalkyne z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria a sexuológia, za súhlasu prokurátora a obžalovaného v súlade s ustanovením § 268 ods. 2 Trestného poriadku a v súlade s ustanovením § 269 prečítal správy o povesti obžalovaného, správu z Ústavu na výkon väzby Ilava, evidenciu priestupkov, odpis z registra trestov a zo spisu 1T/107/2017 rozsudok.

Podľa § 278 ods. 2 Trestného poriadku súd ďalej pri svojom rozhodovaní prihliadal len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opieral sa o dôkazy na hlavnom pojednávaní vykonané. Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku hodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 36 písm. l) Trestného zákona poľahčujúcou okolnosťou je to, že sa páchatel priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval.

Podľa § 36 písm. n) Trestného zákona poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa nepoužije v prípadoch, keď v osobitnej časti zákona je ustanovený iba trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo doživotie.

Podľa § 49 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd môže podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak

a) vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, alebo

b) prijme záruku za nápravu páchatel'a a ak vzhľadom na výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol, má za to, že výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

(2) Ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak súd odsudzuje páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmienene prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

V súvislosti s rozhodovaním o treste je vždy potrebné zohľadniť základné pravidlá pre ukladanie trestu uvádzané v § 34 Trestného zákona. Toto ustanovenie v odseku 1 zakotvuje účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Trest je pritom jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potenciálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Ochrana spoločnosti sa tak uskutočňuje dvoma základnými prvkami, a to prvkom donútenia (represie) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Ďalšou nevyhnutnou zásadou pri ukladaní trestu je aj zásada proporcionálnosti (úmernosti) trestu, z ktorej vyplýva, že trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu. Úmernosť trestu okrem iného určuje aj pohnútku páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatel'a má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Pri ukladaní trestu pritom treba vždy vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu.

V intenciách vyššie uvádzaných základných zásad pre ukládanie trestu súd pri prihladnutí na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy uložil obžalovaného ako druh trestu trest odňatia slobody a na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby vo výmere 3 rokov.

Z odpisu z registra trestov ako aj z oboznámenia rozsudku č.k. 1T/107/2017 - 86 zo dňa 25.9.2017, právoplatného toho istého dňa súd zistil, že obžalovaný bol doposiaľ 1 krát súdne trestaný a to za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiace so skúšobnou dobou na 12 mesiacov. Z výpisu z evidencie priestupkov vyplýva, že obžalovaný bol 2 krát postihnutý za priestupok, jeden krát napomenutím za nerešpektovanie pravidiel správania sa na železničnej stanici a druhý krát drobnú krádež v obchodnom dome, za ktorú mu bola uložená pokuta 30 eur. Zo správy o povesti Mesta Nové Mesto nad Váhom na obžalovaného v podstate nevyplýva bližšie hodnotenie obžalovaného, tento je hodnotený neutrálne, nemá podližnosti voči mestu a nebol riešený komisiou pre bezpečnosť a verejný poriadok.

Pri obligatórnom skúmaní pomeru a miery závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností súd u obžalovaného zistil dve poľahčujúce okolnosti a to podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, že sa obžalovaný priznal a svoj čin úprimne oľutoval a ďalej podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti v konaní pred súdom príslušnému orgánu a to jednak súdu, keďže obžalovaný svojím vyhlásením o vine na hlavnom pojednávaní v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v podstate odbremenil súd od dokazovania jeho viny, ktorou skutočnosťou napomáhal súdu pri objasňovaní trestnej činnosti (viď tiež stanovisko Najvyššieho súdu SR č. 44 uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č. 5/2017). Zároveň u obžalovaného súd nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť a to ani podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, že už bol za trestný čin odsúdený. V tejto súvislosti súd uvádza, že obžalovaný sa spáchania zločinu sexuálneho zneužívania dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia rozsudku 1T/107/2017, ktorá skúšobná doba začala plynúť dňa 26.9.2017. Vzhľadom na uvedené, s prihladnutím na § 49 ods. 2 Trestného zákona, kedy už súd nemohol výkon trestu u obžalovaného podmiennečne odložiť a to práve vzhľadom na predchádzajúce odsúdenie, nemohol toto odsúdenie v zmysle zásady „ne bis in idem“ pričítať v neprospech obžalovaného dva krát, teda aj ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Zároveň súd dodáva, že by ani nemal obligatórnu povinnosť prihladať na toto odsúdenie v zmysle písm. m), nakoľko sa jedná o menej závažný trestný čin a to prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, teda nielen druhovo odlišnú ale najmä menej závažnú trestnú činnosť. Obžalovaného súd odsúdil za zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, kde je základná trestná sadzba v rozmedzí od 3 do 10 rokov. Vzhľadom k tomu, že v prípade obžalovaného prevažoval pomer poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi, znižovala sa zákonom ustanovená horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu, z toho dôvodu, konečné rozmedzie trestnej sadzby po úprave predstavovalo trestnú sadzbu 3 roky až 7 rokov a 8 mesiacov. Súd pri konečnom rozhodovaní o výške trestu odňatia slobody, ktorý druh trestu musel súd obligatórne v prípade obžalovaného za spáchaný zločin ukladať v zmysle § 34 ods. 6 Trestného zákona, prihladol aj na samotný postoj obžalovaného k spáchanému trestnému činu, teda, že sa k spáchaniu priznal, trestný čin oľutoval a na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie, že je vinný. To bol jeden z dôvodov, prečo súd uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby a nie vyšší, hoci z okolností prípadu je zrejmé, že zneužívania poškodené sa obžalovaný dopúšťal opakovane a v podstate pravidelne po dobu niekoľkých mesiacov. Súd zároveň zobral do úvahy aj predchádzajúci život obžalovaného (jedno menej závažné odsúdenie a dva priestupky) a jeho osobu s diagnostikovanou poruchou osobnosti s dissociálnymi rysmi, ktorá je nemenná a prejavuje sa citovým chladom, bezcitnosťou, nízkou mierou empatie, nerešpektovaním spoločenských noriem, klamaním, neschopnosťou poučiť sa z trestu, pričom dospel k záveru, že nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov je nielen zákonný a spĺňajúci zásady ukládania trestov ale aj spravodlivý a dostatočne napĺňa samotnú funkciu trestu, ktorou je ochrana spoločnosti ako aj individuálna a generálna prevencia. Takýto trest zároveň vytvorí možnosť prevýchovy obžalovaného a môže zabezpečiť zlepšenie jeho správania v budúcnosti, pričom k tomuto môže dôjsť vzhľadom na okolnosti spáchaného činu a osobu obžalovaného iba nepodmienečným trestom odňatia slobody v trvaní 3 rokov, pričom súd v tomto prípade nevidel také okolnosti prípadu alebo pomery páchatela, aby ukladal trest odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby. Takéto zníženie trestnej sadzby by vzhľadom na osobu obžalovaného a okolnosti spáchania trestného činu dostatočne nenapĺňali funkcie trestu.

Obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním tohto trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, preto súd obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom na Krajský súd v Trenčíne. Právo podať odvolanie neprináleží tomu, kto sa tohto práva už výslovne vzdal. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Odvolanie môže podať prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku a to v neprospech i v prospech obžalovaného.

Odvolanie môže podať obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Odvolanie môžu podať v prospech obžalovaného okrem obžalovaného a prokurátora i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa týka obžalovaného). Prokurátor môže tak urobiť i proti vôli obžalovaného.

Odvolanie môžu podať zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môže i proti vôli obžalovaného za neho v jeho prospech odvolanie podať aj jeho zákonný zástupca alebo jeho obhajca.

Odvolanie môže podať štátny orgán starostlivosti o deti a mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa týka mladistvého obžalovaného, a to len v jeho prospech, a to aj proti jeho vôli.

Odvolanie môže podať poškodený, ktorý si uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, a to v neprospech obžalovaného. Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu.

Odvolanie môže podať zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci.

Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.